

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 237/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. Č., B., zastúpeného advokátkou JUDr. D. P., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Malacky č. k. 23 Er 852/09-52 z 26. januára 2010 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 20 CoE 288/2010-83 z 22. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2011 doručená sťažnosť Ing. F. Č., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Er 852/09-52 z 26. januára 2010 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 CoE 288/2010-83 z 22. septembra 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným 3. apríla 2009 súdnemu exekútorovi JUDr. F. H. (ďalej len „súdny exekútor“) domáhal proti P. Č. (ďalej len „povinný“) vymoženiu sumy 15 222,93 €, t. j. 458 606 Sk s príslušenstvom (vrátane trov exekúcie), a to na základe vykonateľného osvedčenia o dedičstve sp. zn. 12 D 382/08, Dnot 42/07 z 22. apríla 2008 (ďalej len „exekučný titul“). Predmetným exekučným titulom bola totiž povinnému z exekúcie uložená povinnosť vyplatiť sťažovateľovi ako ustupujúcemu dedičovi po poručiťovi (ich otcovi) určitú peňažnú čiastku, a to v troch splátkach, pričom posledná z týchto splátok mala byť sťažovateľovi povinným zaplatená bezhotovostným prevodom najneskôr do 30. marca 2009 s tým, že následne podľa dedičskej dohody sťažovateľa (t. j. oprávneného) a povinného mal sťažovateľ darovacou zmluvou previesť na povinného 1/6 podiel na vyšpecifikovanej nehnuteľnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že povinný bol so zaplatením tretej splátky v omeškani, sťažovateľ podal uvedený návrh na jej nútené vymoženie v exekučnom konaní.

Na základe uvedeného návrhu sťažovateľa okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Er 852/09 podľa § 45 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Exekučný poriadok“) súdneho exekútora na jeho žiadosť poveril vykonaním exekúcie poverením zo 14. mája 2009. Následne povinný potom, čo mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie, podal proti exekúcii, ako aj proti trovám exekúcie riadne a včas námietky, ku ktorým sa sťažovateľ vyjadril podaním z 1. júla 2009.

O námietkach povinného okresný súd rozhodol uznesením č. k. 23 Er 852/09-52 z 26. januára 2010 tak, že námietkam povinného proti exekúcii (výrok 1), ako aj námietkam povinného proti trovám exekúcie (výrok 2) v celom rozsahu vyhovel, pričom svoje

rozhodnutie odôvodnil okrem iného najmä tým, že povinný vymáhanú pohľadávku 15. mája 2009 sťažovateľovi uhradil.

Proti označenému uzneseniu okresného súdu, konkrétne proti jeho výroku 1, ktorým okresný súd námietkam povinného proti exekúcii vyhovel, podal sťažovateľ riadne a včas odvolanie, pričom krajský súd uznesením č. k. 20 CoE 288/2010-83 z 22. septembra 2011 uznesenie okresného súdu v napadnutej časti výroku 1 ako vecne správne potvrdil. Toto uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu v 1. časti výroku, ktorým sa námietkam povinného proti exekúcii vyhovel, nadobudlo právoplatnosť 7. decembra 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta, že tak okresný súd, ako ani krajský súd nezohľadnili, že povinný z exekúcie zaplatil svoju pohľadávku voči nemu oneskorene (15. mája 2009), resp. po dátume jej najneskoršej splatnosti (30. marec 2009), čím sa dostal do omeškania v trvaní 46 dní, a teda že sťažovateľom podaný návrh na začatie exekučného konania bol v čase jeho podania (3. apríl 2009) podaný oprávnene, takže sťažovateľ by mal mať nárok na úhradu trov dôvodne začatého exekučného konania.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„... dňa 28. 04. 2011 bola do spisu Krajského súdu v Bratislave č. k. 20 Coe 288/10 založená ako listinný dôkaz fotokópia darovacej zmluvy a návrh na vklad vypracovaný a obe listiny podpísané P. Č. V darovacej zmluve P. Č. v článku III uznáva o. i. že Osvedčením o dedičstve... sa obdarovaný (P. Č.) zaviazal vyplatiť darcovi (Ing. F. Č.) dedičský podiel v hodnote 2 158 606,- Sk. Obdarovaný (P. Č.) bol povinný vykonať poslednú splátku 458.606,- Sk najneskôr do lehoty 30. 03. 2009 na účet darcu č... Obdarovaný (P. Č.) meškal so splnením povinnosti 46 dní; úhrada bola vykonaná 15. 5. 2009 až po zahájení exekučného konania vedeného súdnym exekútorom... Obdarovaný (P. Č.) sa zaväzuje uhradiť trovy exekučného konania v zmysle príkazu na vykonanie exekúcie číslo 10/2009 a úroky z omeškania s úhradou tretej splátky dedičského podielu v sume 249,18 € vrátane trov konania a trov právneho zastúpenia, t. j. celkom 630,74 €.

... Krajský súd v Bratislave konštatuje, že povinný P. Č. zaplatil 458.606 Sk (15.222,93 €) 15. 5. 2009. Neuviedol však, že to bolo už 46 dní po lehote splatnosti a teda oprávnený Ing. F. Č. podal návrh na vykonanie exekúcie oprávnene. ... Krajský súd v Bratislave ďalej poukazuje, že povinný P. Č. uzatvoril dňa 03. 04. 2009 v ČSOB, a. s. Bratislava Zmluvu o vinkulácii vkladu č. 1562/01/2009, ktorej predmetom bola viazanosť vinkulácia vkladu klienta na jeho účte vo výške 15.222,93 € (458.606,- Sk) v prospech oprávneného, t. j. Ing. F. Č. Ak už Krajský súd zobral do úvahy zriadenie vinkulácie, mal uviesť aj to, že to bolo už po termíne splatnosti podľa exekučného titulu a že uvoľnenie peňazí bolo viazané na splnenie povinnosti Ing. F. Č. Rovnako mal uviesť, že o zriadení vinkulácie sa Ing. F. Č. dozvedel až 15. 04. 2009 z listu právneho zástupcu P. Č., ktorý má dátum 09. 04. 2009. V uznesení Krajského súdu v Bratislave je zriadenie vinkulácie hoci dátumovo nedôsledne zdôraznené ako vec hodná zreteľa. Máme tomu rozumieť tak, že postoj Krajského súdu v Bratislave k platobnej disciplíne je taký, že po termínoch splatnosti si stačí povinné platby presúvať medzi vlastnými účtami a tým súd považuje povinnosť úhrady za splnenú?

Krajský súd v Bratislave v uznesení 20 CoE/288/2010 vôbec nespomenul, že P. Č. v darovacej zmluve sám uznal svoju povinnosť uhradiť trovy exekučného konania, hoci fotokópiu listinného dôkazu o uznaní záväzku mal založenú v spise dňa 28. 04. 2011.

... Obe uznesenia sú nepreskúmateľné a nedávajú jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Okresný súd Malacky a Krajský súd v Bratislave rozhodovali úplne v rozpore s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov, a to, že na jednej strane akceptovali a považovali za relevantné údaje v podaniach P. Č., ale na druhej strane diskriminujúco celkom odignorovali podanie Ing. F. Č. a vyniesli uznesenia, ako keby Ing. F. Č. predložené dôkazy neexistovali. Okresný súd Malacky v odôvodnení uviedol že skutočnosti uvádzané v námietkach P. Č. sú pravdivé a opodstatnené, a to bez ďalšieho, aby bolo možné rozlíšiť, ktoré skutočnosti súd považoval za pravdivé a opodstatnené. Zdôrazňujeme to preto, lebo pravdivé neboli. P. Č. nesplnil svoju povinnosť 28. 04. 2009; v ten deň si iba presunul peniaze z jedného svojho účtu na ďalší svoj účet. Ďalej Okresný súd Malacky vyvodil, že stačí splniť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie notára ako súdneho komisára, čiže súdne rozhodnutie, snahou plniť bez reálneho plnenia. Okresný súd Malacky neuviedol, ktoré konanie Ing. F. Č. považuje za také, ktoré znemožnilo P. Č., aby Ing. F. Č. zaplatil

15.222,93 €. Exekučný titul bol jasný, presne pomenoval povinného, oprávneného, čiastku na úhradu a spôsob úhrady, resp. splnenia. P. Č. exekučný titul nespĺnil v lehote splatnosti, a preto Ing. F. Č. podal návrh na exekúciu. Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Malacky sp. zn. 23 Er/852/2009 potvrdil. To znamená, že tiež konal diskriminujúco, potvrdil existenciu neexistujúcich dôkazov, odobril termíny (28. 4. 2009) uvedené prvostupňovým súdom, zmýlil sa v dátume zahájenia exekúcie a navyše odignoroval nové dôkazy, ktoré bolo možné uplatniť až v odvolacom konaní, pretože nastali až po podaní odvolania. ... Krajský súd v Bratislave vôbec nevyhodnotil a ani nespomenul, že P. Č. svoju povinnosť úhrady trov exekučného konania uznal uznávacím prejavom - vid' darovacia zmluva a návrh na vklad. Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave vôbec nie je možné zistiť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Rozhodnutia oboch súdov vôbec nie sú presvedčivé.

V uzneseniach oboch súdov absentuje veľmi jednoduché konštatovanie, a to že povinný P. Č. si nespĺnil povinnosť z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Nakoľko P. Č. si splnil povinnosť danú exekučným titulom až 15. 05. 2009, exekučné konanie bolo zahájené oprávnene a bude rozhodnuté o trovách exekučného konania. Iný názor súdu v plnenie si povinností podľa exekučných titulov, nie je možné chápať inak iba ako degradáciu vlastných rozhodnutí. ...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. F. Č. na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Malacky sp. zn. 23 Er/852/2009 zo dňa 26. 01. 2010 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 CoE/288/2010 zo dňa 22. 09. 2011 porušené bolo.

2. Zrušuje sa uznesenie Okresného súdu Malacky sp. zn. 23 Er/852/2009 zo dňa 26. 01. 2010 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 CoE/288/2010 zo dňa 22. 09. 2011 a vec sa vracia Okresnému súdu Malacky na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Malacky a Krajský súd v Bratislave sú povinný uhradiť spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia Ing. F. Č. v sume 261,82 € na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. D. P... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 852/09-52 z 26. januára 2010, ako aj uznesením krajského súdu č. k. 20 CoE 288/2010-83 z 22. septembra 2011, k porušeniu ktorých malo podľa sťažovateľa dôjsť v prvom rade v dôsledku arbitrárneho záveru označených súdov, podľa ktorého bolo námietkam povinného proti exekúcii vyhovené s prihliadnutím na skutočnosť, že povinný bol pripravený vymáhanú pohľadávku splniť riadne a včas, keď ju v prospech sťažovateľa

vinkuloval na svojom účte, pričom súdy podľa sťažovateľa nezohľadnili jednoduchú skutočnosť, a to, že povinný vymáhanú pohľadávku v čase jej splatnosti, t. j. do 30. marca 2009 nesplnil, a z tohto dôvodu bol návrh na vykonanie exekúcie sťažovateľom podaný oprávnené. Sťažovateľ tiež namieta, že súdy rozhodovali iba na základe dôkazov predložených povinným a vôbec nezohľadnili ním predložené dôkazy, a to najmä rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 9/2010 z 2. decembra 2010 a darovaciu zmluvu uzavretú medzi ním a povinným po vydaní exekučného titulu, resp. po doručení upovedomenia o začatí exekúcie č. k. EX 10/2009-4 z 19. mája 2009, v ktorej sa mal povinný okrem iného zaviazat' sťažovateľovi zaplatiť úroky z omeškania z vymáhanej pohľadávky, ako aj trovy exekúcie.

1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 852/09-52 z 26. januára 2010

Keďže namietaným uznesením sp. zn. 23 Er 852/09 z 26. januára 2010 okresný súd rozhodol o námietkach povinného proti exekúcii a tiež aj o námietkach proti trovám exekúcie, pričom v prípade oboch výrokov sa uplatňuje rozdielny právny režim, pokiaľ ide prípustnosť opravných prostriedkov (odvolanie je prípustné iba proti výroku, ktorým bolo vyhovené námietkam proti exekúcii, avšak odvolanie nie je prípustné proti výroku, ktorým sa rozhodlo o námietkach proti trovám exekúcie, pozn.; pozri ďalej), ústavný súd tieto výroky označeného rozhodnutia musel posudzovať oddelene.

1.1 K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 852/09-52 z 26. januára 2010 v časti výroku 1 o vyhovení námietkam proti exekúcii

V súvislosti s napádaným rozhodnutím okresného súdu ústavný súd v prvom rade poukazuje na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Podľa ústavného súdu v súlade s § 50 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovel námietkam, je prípustné odvolanie, mal sťažovateľ možnosť domáhať sa preskúmania napádaného uznesenia okresného súdu č. k. 23 Er 852/09-52 z 26. januára 2010, resp. preskúmania jeho výroku, ktorým bolo námietkam proti exekúcii vyhovené, a to podaním riadneho opravného prostriedku (odvolania), čo napokon, tak ako to vyplýva zo samotnej sťažnosti, sťažovateľ aj účinne využil, a to podaním odvolania. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa krajský súd ako súd odvolací v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 20 CoE 288/2010 musel v podstate vysporiadať s identickými námietkami proti rozhodnutiu okresného súdu, aké sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

1.2 K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 852/09-52 z 26. januára 2010 v časti výroku 2 o vyhovení námietkam proti trovám exekúcie

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Inými slovami, sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažovateľ sťažnosťou pred ústavným súdom napáda uznesenie okresného súdu č. k. 23 Er 852/09-52 z 26. januára 2010 aj v časti výroku, ktorým okresný súd vyhovel námietkam povinného proti trovám exekúcie, a keďže podľa poslednej vety § 201 ods. 2 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu okresného súdu o námietkach proti trovám exekúcie nie je prípustné odvolanie (riadny opravný prostriedok) a s poukazom na ustanovenie § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v rozhodujúcom období ani dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok), tak výrok 2 napádaného uznesenia okresného súdu podľa zistenia ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 29. januára 2010.

Od 29. januára 2010, keď nadobudol právoplatnosť výrok 2 uznesenia okresného súdu, ktorým bolo vyhovené námietkam povinného proti trovám exekúcie, do 7. decembra 2011, keď bola sťažnosť adresovaná ústavnému súdu odovzdaná na poštovú prepravu (doručená 12. decembra 2011), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v rozsahu, v ktorom namietal porušenie označeného základného práva a práva zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu v časti výroku o námietkach povinného proti trovám exekúcie, po predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu č. k. 20 CoE 288/2010-83 z 22. septembra 2011

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory

všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia s odvolacími námietkami sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 23 Er 852/2009-52 z 26. januára 2010 v časti výroku o vyhovení námietkam povinného proti exekúcii vysporiadal okrem iného takto:

„... Podľa § 50 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Ex. poriadok), povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do štrnástich dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. ... Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť. ...

Z obsahu spisu súdu prvého stupňa mal odvolací súd preukázané, že... Po prevzatí upovedomenia o začatí exekúcie dňa 02. 06. 2009, vzniesol povinný prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 05. 06. 2009 (exekučnému úradu doručené dňa 08. 06. 2009) námietky proti trovám exekúcie a dňa 15. 06. 2009 (doručené na Okresný súd Malacky dňa 16. 06. 2009) námietky proti exekúcii, ktoré riadne odôvodnil.

Zákon ustanovuje akými skutočnosťami je možné námietky proti exekúcii odôvodniť. Len dôvodmi, ktoré zákon pripúšťa, je totiž možné námietky odôvodniť. K iným dôvodom

súd pri rozhodovaní nemôže prihliadnuť. Navyiac tieto dôvody môžu spočívať iba v skutočnostiach, ktoré vznikli po vydaní exekučného titulu, a ktoré spočívajú: a) v zániku nároku, b) bránia vymáhateľnosti, c) v dôsledku iných okolností, pre ktoré je exekúcia neprípustná, d) v tom, že oprávnený nie je právnym nástupcom osoby označenej v exekučnom titule.

Na iné dôvody exekučný súd nemôže pri rozhodovaní o námietke prihliadnuť. To však neplatí, ak sa vyskytnú skutočnosti (na ktoré prípadne upozorní v námietkach povinný), na ktoré musí súd pri rozhodovaní prihliadnuť z úradnej povinnosti.

... Je nesporné, že povinný podal námietky v zákonom stanovenej lehote u exekútora aj u exekučného súdu a argumentoval, že po vzniku exekučného titulu nastali, okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Dôkaz o zániku dlhu podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení zaťažuje v konaní o výkon rozhodnutia povinného. Povinný preukázal a oprávnený nespochybnil skutočnosť, že vymáhaná pohľadávka vo výške 458.606,- Sk (15.222,93 eur) bola oprávnenému poukázaná na účet v banke dňa 15. 5. 2009. Povinný tiež preukázal, že dňa 3. 4. 2009 uzatvoril v Československej obchodnej banke, a. s., Bratislava, Zmluvu vinkulácii vkladu č. 1562/01/2009, ktorej predmetom bola viazanosť vinkulácia vkladu klienta na jeho účte vo výške 15.222,93 eur (458.606,- Sk) v prospech oprávneného, t. j. Ing. F. Č.

Je preto nesporné, že po vydaní exekučného titulu nastali skutočnosti, ktoré spočívajú v zániku nároku a bránia jeho vymáhateľnosti.

Odvolačí súd preto konštatoval, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď námietkam proti exekúcii vyhovel. Následne súd rozhodne o zastavení exekúcie v časti zaplatenia istiny 15.222,93 eur a súčasne rozhodne o trovách exekúcie a trovách právneho zastúpenia účastníkov konania podľa objektívne zistených skutočností vo vzťahu k posúdeniu oprávnenosti podania návrhu na vykonanie exekúcie dňa 3. 4. 2009.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. uznesenie súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti potvrdil ako vecne správne. ...“

Z citovaného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že jeho základnou, resp. východiskovou premisou bol záver, že povinný podal námietky proti exekúcii riadne a včas a v súlade s § 50 ods. 1 Exekučného poriadku aj preukázal, že po vzniku exekučného

titulu (ktorý je z 22. apríla 2008, pozn.) nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, pričom v danom prípade touto okolnosťou bolo, že povinný v exekučnom konaní vymáhanú pohľadávku priznanú sťažovateľovi exekučným titulom už sťažovateľovi 15. mája 2009 zaplatil, pričom túto okolnosť napokon nespochybnil ani samotný sťažovateľ. Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že v exekučnom konaní vymáhaná istina priznaná exekučným titulom bola povinným sťažovateľovi zaplatená, a teda že vymáhaný nárok v čase rozhodovania okresného súdu o námietkach povinného proti exekúcii, t. j. 26. januára 2010, už zanikol, resp. neexistoval, takže z tohto hľadiska sa závery krajského súdu o stotožnení sa s rozhodnutím okresného súdu v časti, ktorou bolo vyhovené námietkam povinného proti exekúcii (ústavný súd podotýka, že nie proti trovám exekúcie, pozn.), nejavia ako svojvoľné, resp. nedôvodné a sú v plnom súlade s ústavnými medzami výkladu aplikovaného zákona.

Ústavný súd tiež podotýka, že v okolnostiach posudzovanej veci nemá dôvod pochybovať o správnosti záveru krajského súdu o tom, že povinný v rámci konania o námietkach proti exekúcii dostatočne hodnoverne preukázal uvedené okolnosti o zániku exekučným titulom priznanej a vymáhanej istiny, ktoré nastali po vydaní exekučného titulu, čo napokon nespochybňuje ani samotný sťažovateľ.

Na uvedenom nič nemení ani to, že krajský súd do odôvodnenia napadnutého uznesenia na podporu jeho správnosti prevzal časť argumentácie okresného súdu o tom, že povinný 3. apríla 2009 uzavrel s Československou obchodnou bankou, a. s., zmluvu č. 1562/01/2009 o vinkulácii vkladu, predmetom ktorej bola okrem iného viazanosť vkladu (vinkulácia vkladu) povinného na jeho účte v sume 15 222,93 € (t. j. 458 606 Sk) v prospech sťažovateľa do 1. mája 2009, na základe čoho okresný súd ustálil, že povinný bol na splnenie vymáhanej pohľadávky v čase jej splatnosti pripravený.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v žiadnom prípade nepovažuje závery krajského súdu za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Z namietaného uznesenia krajského súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvoľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (Exekučného poriadku), ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd nad rámec svojej argumentácie dopĺňa, že sťažovateľova nespokojnosť s rozhodnutím krajského súdu zrejme pramení z jeho presvedčenia, že uvedeným rozhodnutím krajského súdu mu bol nedôvodne odopretý nárok na náhradu ním vynaložených trov exekučného konania, a to aj napriek tomu, že, ako tvrdí sťažovateľ, ním podaný návrh na začatie exekučného konania bol v čase jeho podania dôvodný, keďže v tom čase v exekúcii vymáhaný záväzok povinného voči nemu ešte existoval, resp. trval.

V uvedenej súvislosti je potrebné ešte raz poukázať na nutnosť rozlišovať medzi námietkami proti exekúcii na jednej strane a námietkami proti trovám exekúcie na strane druhej. Ústavný súd zdôrazňuje, že krajský súd v napádanom uznesení sp. zn. 20 CoE 288/2010 z 22. septembra 2011 nerozhodoval o otázke dôvodnosti nároku sťažovateľa na náhradu ním vynaložených trov exekučného konania, takže z tohto dôvodu bolo bez právneho významu posudzovať otázku dôvodnosti, resp. opodstatnenosti návrhu na začatie exekučného konania v čase jeho podania. Napokon, krajský súd v napádanom uznesení sám aj konštatoval, že úlohou okresného súdu bude rozhodnúť o zastavení exekúcie len vo vzťahu k istine, t. j. k čiastke priznanej exekučným titulom, a následne, že okresný súd „... rozhodne o trovách exekúcie a trovách právneho zastúpenia účastníkov konania podľa objektívne zistených skutočností vo vzťahu k posúdeniu oprávnenosti podania návrhu na vykonanie exekúcie dňa 3. 4. 2009“. Inými slovami, krajský súd jasne konštatoval, že o trovách exekučného konania bude okresný súd ešte len rozhodovať, a to po zistení objektívnych skutočností vo vzťahu k otázke dôvodnosti podania návrhu na začatie exekučného konania ku dňu jeho podania. Takže z toho vyplýva, že námietky sťažovateľa týkajúce sa dôvodnosti ním podaného návrhu na začatie exekúcie budú relevantné na ich posúdenie až v konaní okresného súdu o nároku na náhradu trov exekučného konania.

Obdobne, vzhľadom na uvedené sa javí ako nedôvodná aj námietka sťažovateľa, že krajský súd nezohľadnil ním predložené dôkazy, a to najmä rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 9/2010 z 2. decembra 2010, ktorým mala byť povinnému uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi úroky z omeškania z v exekúcii vymáhanej pohľadávky, a tiež, že nezohľadnil ani obsah darovacej zmluvy, v ktorej mal podľa tvrdení sťažovateľa povinný

uznať dôvodnosť nároku sťažovateľa na náhradu trov exekučného konania. Podľa ústavného súdu totiž tieto sťažovateľom označené dôkazy boli vzhľadom na predmet odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 20 CoE 288/2010 irelevantné. Krajský súd totiž v označenom konaní nerozhodoval, resp. neposudzoval ani nárok, ktorý by presahoval (napr. v podobe úrokov) exekučným titulom priznaný nárok (preto irelevantnosť rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 9/2010 z 2. decembra 2010, pozn.), a krajský súd neposudzoval, resp. nerozhodoval ani o nároku na náhradu trov exekučného konania (preto irelevantnosť darovacej zmluvy, pozn.). Predmetom napádaného konania, resp. rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 20 CoE 288/2010 z 22. septembra 2011 boli totiž námietky povinného proti exekúcii, ktorým okresný súd vyhovel, a nie námietky povinného proti trovám exekúcie, a tiež nie námietky povinného proti úrokom istiny, ktoré exekučným titulom ani neboli priznané. Vzhľadom na uvedené teda podľa názoru ústavného súdu nemožno postup krajského súdu považovať za arbitrárny.

Ak teda okresný súd pri rozhodovaní o námietkach povinného proti exekúcii v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 Exekučného poriadku a následne ani krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu v časti výroku, ktorým námietkam povinného proti exekúcii vyhovel, na rozdiel od toho, ako sa o tom mylne domnieva sťažovateľ, považovali za rozhodujúce nie to, či bol návrh na vykonanie exekúcie podaný oprávnene alebo neoprávnene, ale to, že v čase ich rozhodovania vymáhaná pohľadávka bola povinným už v plnej výške uspokojená, tento ich právny názor znaky arbitrárnosti v žiadnom prípade nevykazuje.

Uvedené platí o to viac, že v zmysle § 46 ods. 3 Exekučného poriadku súdny exekútor upustí od vykonania exekúcie, ak povinný splnil, čo mu ukladá rozhodnutie (t. j. exekučný titul), pričom nadväzne podľa poslednej vety § 50 ods. 1 Exekučného poriadku ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť. Keďže z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu opierajúceho sa o odôvodnenie uznesenia okresného súdu nijako nevyplýva, že by súdny exekútor potom, čo sa mu stalo zrejme známym, že povinný vymáhanú pohľadávku sťažovateľovi 15. mája 2009 v plnej výške zaplatil, bol od vykonania exekúcie upustil potom, keď okresný súd s poukazom na ustanovenie § 50 ods. 1 Exekučného poriadku v záujme ochrany práv

povinného o jeho námietkach proti exekúcii (ústavný súd podotýka, že nie proti trovám exekúcie, pozn.) týmto vyhovejúc predsa len rozhodol a krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, ústavný súd tento postup krajského súdu nevzhlíada za svojvoľný a ani za arbitrárny.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Uvedené bolo podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní trov konania je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2012